

Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā Vispārējā tiesa varot atcelt vai grozīt lēmumu tikai tad, ja tā pieņemšanas brīdī uz to bija attiecināms kāds no Regulas (EK) Nr. 207/2009 65. panta 2. punktā paredzētajiem atcelšanas vai grozīšanas pamatiem. Vispārējā tiesa esot pārkāpusi minētās regulas 65. panta 2. punktu, neievērojot tās veiktās tiesiskuma pārbaudes apjomu, kurā ietilpst tikai tiesiskie apstākļi (tostarp judikatūra, kas pastāvēja lēmuma pieņemšanas dienā) un faktiskie apstākļi, kas darīti zināmi apelāciju padomei. Vispārējā tiesa neesot pierādījusi, ka Apelāciju padome būtu pieļāvusi kļūdu apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā. Vispārējā tiesa Apelācijas padomes vērtējumu esot aizstājusi ar savu vērtējumu un esot izvērtējusi Francijas Kasācijas tiesas 2012. gada 10. jūlija spriedumu, par kuru minētajai padomei nav bijusi iespēja ieņemt nostāju.

Turklāt Vispārējā tiesa esot sagrozījusi Francijas Kasācijas tiesas 2012. gada 10. jūlija spriedumu, norādot, ka tas “nepavisam nav neskaidrs attiecībā uz firmai piešķirtās aizsardzības apjomu un tā mērķis ir tikt piemērotam vispārēji”, un piedēvējot tam tvērumu, kas salīdzinājumā ar citiem lietas materiāliem tam acīmredzami neesot jāpiesšķir, Francijas intelektuālā īpašuma kodeksa L 711–4. panta kontekstā.

Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, nosakot sabiedrības *Forge de Laguiole* darbības nozares atbilstoši preču zīmju tiesībām raksturīgajiem kritērijiem. Vispārējai tiesai sabiedrības *Forge de Laguiole* darbības nozares esot bijis jānosaka, atsaucoties uz šīs sabiedrības pārdoto preču galamērķi un izmantojumu, nevis vienīgi atbilstoši preču veida kritērijiem.

⁽¹⁾ OV L 78, 1. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 30. decembrī iesniedza Supreme Court (Īrija) –
James Elliott Construction Limited/Irish Asphalt Limited**

(Lieta C-613/14)

(2015/C 096/07)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Supreme Court, Īrija

Pamatlietas puses

Prasītāja: James Elliott Construction Limited

Atbildētāja: Irish Asphalt Limited

Prejudiciālie jautājumi

- 1 a) Ja privāttiesiska līguma noteikumos pusei ir paredzēts pienākums piegādāt produktu, kurš ir izgatavots atbilstoši valsts standartam, kas pats ir ticis pieņemts, ieviešot Eiropas standartu, kas ir izstrādāts, pamatojoties uz saskaņā ar Būvizstrādājumu direktīvas (89/106/EEK) ⁽¹⁾ tiesību normām piešķirtu Eiropas Komisijas Pilnvarojumu, vai minētā standarta interpretācija ir jautājums, par kuru var lūgt sniegt prejudiciālu nolēmumu EST atbilstoši LESD 267. pantam?
- b) Ja atbilde uz 1.a jautājumu ir apstiprinoša, vai standartā EN 13242:2002 ir izvirzīta prasība, lai atbilstība minētajam standartam vai tā pārkāpums tiktu konstatēti, kā pierādījumu izmantojot vienīgi testēšanu atbilstoši CEN (*Le Comité Européen de Normalisation*) pieņemtiem standartiem (kas nav izstrādāti, pamatojoties uz pilnvarojumu), uz kuriem ir atsaucē EN 13242:2002, un šādi testi tiktu veikti izgatavošanas un/vai piegādes brīdī, vai arī standarta pārkāpumu (un līdz ar to līguma pārkāpumu) drīkst konstatēt, kā pierādījumu izmantojot vēlāk veiktus testus, ja šādu testu rezultāti loģiski pierāda standarta pārkāpumu?
- 2 Vai valsts tiesai, kad tā izskata privāttiesisku prasību par līguma pārkāpumu attiecībā uz produktu, kas ir izgatavots atbilstoši Eiropas standartam, kurš ir pieņemts, pamatojoties uz saskaņā ar Būvizstrādājumu direktīvu piešķirtu Eiropas Komisijas pilnvarojumu, ir pienākums nepiemērot valsts tiesību normas, kurās ir ietverti noteikumi par piemēroību tirdzniecībai un derīgumu mērķim vai kvalitāti, jo vai nu likuma noteikumu vai arī to piemērošanas dēļ tiek radīti standarti, par kuriem nav paziņots atbilstoši Tehnisko standartu direktīvas (98/34/EK) ⁽²⁾ tiesību normām?

- 3 Vai valsts tiesai, kas izskata prasību par privāttiesiska līguma pārkāpumu, par kuru tiek apgalvots, ka tas ir radies noteikuma par piemērotību tirdzniecībai vai derīgumu izmantošanai (kas līgumā starp pusēm ir ietverts ar likumu un ko tās nav mainījušas vai vienojušās nepiemērot) pārkāpuma dēļ attiecībā uz produktu, kas ir izgatavots atbilstoši standartam EN 13242:2002, ir pienākums prezumēt, ka produktam ir tirdzniecībai piemērota kvalitāte un ka tas ir derīgs izmantošanai tā mērķim, un, ja tā ir, vai šādu prezumpciju drīkst atspēkot vienīgi ar pierādījumiem par neatbilstību standartam EN 13242:2002, kuri ir gūti testos, kas ir veikti atbilstoši testiem un protokoliem, uz kuriem ir atsauce standartā EN 13242:2002, un ir veikti produkta piegādes brīdī?
- 4 Ja uz 1. a un 3. jautājumu atbildes ir apstipriņošas, vai ar standartu EN 13242:2002 ir tikusi noteikta minerālmateriālu kopējā sēra satura maksimālā robeža un līdz ar to, vai, lai *inter alia* varētu tikt piemērota jebkāda prezumpcija par piemērotību tirdzniecībai vai derīgumu izmantošanai, ir tikusi izvirzīta prasība par atbilstību šai maksimālajai robežai?
- 5 Ja uz 1. a un 3. jautājumu atbildes ir apstipriņošas, vai, lai varētu atsaukties uz prezumpciju, kas ir radīta ar EN 13242:2002 ZA pielikumu un/vai Būvizstrādājumu direktīvas (89/106/EEK) 4. pantu, ir jāsniedz pierādījums, ka produktam bija "CE" zīme?

⁽¹⁾ Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīva (89/106/EEK) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz būvizstrādājumiem, OV L 40, 12. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīva 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, OV L 204, 37. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 31. decembrī iesniedza Sofiyski gradski sad (Bulgārija) – Krimināllieta pret Atanas Ognyanov

(Lieta C-614/14)

(2015/C 096/08)

Tiesvedības valoda – bulgāru

Iesniedzējtiesa

Sofiyski gradski sad

Lietas dalībnieki pamatlietā

Notiesātā persona: Atanas Ognyanov

Otra lietas dalībiece: Sofiyska gradska prokuratura

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Savienības tiesības (LESD 267. panta otrā daļa kopsakarā ar Tiesas Reglamenta 94. pantu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. un 58. pantu vai citām piemērojāmām normām) tiek pārkāptas, ja tiesa, kas ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, pēc prejudiciālā nolēmuma pieņemšanas aptur tiesvedību un pieņem lēmumu par lietas būtību, sevi neatstatot; atstatīšanas pamats būtu lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu tiesas paustā provizoriskā nostāja par lietas būtību (proti, konkrētus faktus uzskatot par noskaidrotiem un konkrētu tiesību normu par piemērojamu šiem faktiem)?

Prejudiciālais jautājums tiek uzdots, balstoties uz pieņēmumu, ka, konstatējot faktus un piemērojamos tiesību aktus lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanas nolūkos, ir tikuši ievēroti visi procesuālie noteikumi par lietas dalībnieku tiesību iesniegt pierādījumus un apsvērumus aizsardzību.